

Als historicus zou ik, zoals ik al eerder zei, in staat moeten zijn een goed, onopgesmukt verslag te geven van de gebeurtenissen die plaatsvonden op de... ja, wanneer vonden ze eigenlijk plaats? Het is allemaal erg discutabel. De puzzel die mij in zijn greep heeft laat zich het beste verwoorden met de volgende uitspraken:

A: Niets van wat nu volgt is ooit gebeurd

B: Alles wat nu volgt is volstrekt waar

Hier lig ik dan, me net als Keats afvragend of het een visioen is geweest of dat ik met open ogen droomde. Vervlogen is de muziek, ben ik wakker of slaap ik? En ik vraag me ook af hoe het in jesusnaam komt dat Jane niet knusjes opgerold naast me ligt. Nee, dat is niet wat ik me afvraag. Ze heeft me verlaten. Dat weet ik. Dát weet ik tenminste. Ze is hem gesmeerd. Ze is geschiedenis. Waarmee zich de vraag aandient waar ik me in godsnaam bevind.

In het midden van mijn brein bevindt zich een donkere put. Keer op keer probeer ik er emmers in te laten zakken, emmers met woorden, beelden en associaties die misschien iets bekends naar boven zouden kunnen brengen, een heldere, koele plens herinnering. Misschien kan ik, als ik de pomp op gang krijg, ervoor zorgen dat alles als één grote fontein omhoog komt spuiten.

Zie je, ik weet gewoon dat er iets is dat ik moet weten, dat is juist zo irritant. Iets dat ik me moet zien te herinneren. Iets ingrijpends. Maar wat? Herinneringen zijn als zalmen. Hoe harder ik probeer ze in mijn greep te krijgen, des te verder ze weg schieten. Ook dat is een bekend beeld.

Ik kan maar beter opstaan. Als ik rechtop sta zal alles terugkomen.

Woah! Het hoofd mag dan pijn doen, de ingewanden rommelen, de benen wankelen, de keel pijn doen, maar we zijn opper dan opgestaan. Ik heb in jaren niet overgegeven en ik vind het geen lekker gevoel.

Nee, dat klopt niet. Ik heb pas nog gekotst. Boven een toilet-pot, met een lange sliert spuug die omlaag hing en achter in

mijn keel vastzat... Was dat gisteravond? Het was kortgeleden. Ik kom er nog wel op.

Ondertussen... ik bekijk mezelf en vraag me af wat er uitmonsteringsgewijs in godsnaam gaande is. Deze korte broek en dit T-shirt komen me niet bekend voor. Het spijt me, maar het is gewoon zo. Ik bedoel, ik zou nooit iets aantrekken dat zo... hoe zal ik het zeggen, zo nêtsjes is, bedoel ik geloof ik. Een korte kaki broek? Ik zou zelfs durven zweren dat hij, ook al zit hij onder de kotsvlekken, pas nog een strijkbout heeft gezien. En een poloshirt, een poloshirt van *sea island cotton* nota bene. Met een soort goudkleurig geborduurd logo op de linkertiet. Ik pak de zijnaad van het shirt beet om beter te kunnen kijken. Het is een olifant, geloof ik, op zijn kop is het moeilijk te zien, een olifant in een soort tuigje. Het soort tuig dat je gebruikt als je met een kraan levende have vanaf een schip op de wal zet. Ik bedoel, welke gek draagt er nou een gestreken korte broek en poloshirts van sea island cotton versierd met geborduurde kutolifanten?

Het schoeisel gaat nog wel. Doodgewone afgetrapte bootschoenen. Timberlands. Maar niet de mijne, want ze zitten als een... je weet wel. Het toeval wil dat ik helemaal geen Timberlandtype ben. Ik ben een Sebagomannetje. Waarom precies weet ik niet, maar dat ben ik altijd al geweest. Althans, dat denk ik.

Het is tijd om naar het raam te lopen om de luxaflex op te halen en erachter te komen waar ik ben beland en waarom.

Ik ben nooit echt handig geweest met jaloezieën. Ik weet nooit of je nu aan het touwtje moet trekken of aan het stangetje moet draaien. Dit keer doe ik het allebei tegelijk. De rechteronderkant van de jaloezie komt tot halverwege en blijft daar vervolgens steken, de stroken uitdagend samengetrokken. Ik buk voorover om door het kleine driehoekje raam naar buiten te kunnen gluren.

Krijg nou wat...

Hier snap ik helemaal niets van.

Pal voor me zie ik een lang, laag gebouw. Aan weerszijden van de met verticale raamroeden uitgevoerde vensters groeit klimop. St. John's College misschien? Ben ik op St. John's blijven slapen?

Inwendig lachend draai ik me om. Het is zo maf dat ik me er misschien gewoon maar aan moet overgeven, moet meebewegen en doorrollen.

Wacht eens even... *you've gotta roll with it...*

Het zinnetje maakt de herinnering aan een grap in me los.

MAN Ober, die soep die ik net heb gehad...

OBBER Wat is daarmee, meneer?

MAN Nou, op het menu stond 'Oasis Soup'. Maar hij smaakte naar doodgewone tomatensoep.

OBBER Dat klopt, meneer. Doodgewone tomatensoep.

MAN Maar waarom noemen jullie het dan Oasis Soup?

OBBER Omdat u er een broodje bij krijgt, meneer (hij zingt) 'You gotta roll with it...'

Ik hoor de drumroffel... *pfff*.

Hééé. Oasis herinnert me aan iets belangrijks. Iets met Jane.

Maar Jane is ervandoor.

Denk ik.

Nee, het was iets wat ze zei. Iets... ach laat ook maar. Ik kan maar beter mijn weg naar huis zien terug te vinden en daarna nog even een tukje doen.

'Mijn weg naar huis terugvinden' – het eenvoudigste, trefzekerste proza ooit geschreven. *The Odyssey*, *The Incredible Journey*, *Star Trek: Voyager*. Uiteindelijk komt het allemaal neer op de weg naar huis terugvinden.

Ik nam een douche – een hele goede douche, moet ik toegeven, een uitstekende douche. Welbeschouwd waarschijnlijk zelfs de beste douche ooit, een echt hete, sissende, brede stortvloed die als gloeiende regen op mijn schouders neerdaalde. Onder die douche viel ik bijna flauw.

Ik was gammel van een kater en een klap tegen mijn kop, dat klopt. Maar weet je, op de een of andere manier voelde ik me ook goed. Zag ik er goed uit. Ik streek met een vinger over mijn borstspieren en bedacht dat ik misschien eindelijk een beetje op een echte bink begon te lijken. Ik keek omlaag naar mijn benen.

Dat was het moment waarop ik bijna flauwviel. Jij zou ook zijn flauwgevallen.

Ik verruilde de korte kaki broek en het poloshirt voor... een ander poloshirt en een andere korte kaki broek, want het was heet – zelfs zo vroeg in de ochtend al en na een douche was het dampend heet, zonder dat er een T-shirt te bekennen was. Na een laatste talmende blik vol onbegrip en angst opende ik de deur.

Ik zag dat ik, in plaats van de gang die ik had verwacht, in een andere kamer was beland. Boekenplanken met boeken, een soort merkwaardige computer, nog meer posters van mij onbekende fotomodellen, muzikanten en sportlieden, een kleine koelkast, een bankje dat bij een nepgotisch venster stond... alles was me vreemd. Ik gunde mezelf nauwelijks de tijd hierbij stil te staan en liep naar de volgende deur.

Hierachter was wel een gang, een beetje zoals in een hotel, maar lichter en breder; aan de ene kant smoezeliger, maar tegelijkertijd met meer grandeur. Niet zo dwangmatig gezogen, gepoetst en in de was gezet, maar rijker, solider geconstrueerd – met iets van een glans. De deur die ik tegenover me zag terwijl ik de gang in stapte, had nummer 300 en onder het getal zag ik een messing plaatje waarin een kaartje was gestoken waarop ‘Don Costello’ stond gekalligrafeerd. Ik draaide me om om de deur te bekijken die ik achter me dichttrok, de deur van de kamer waar ik zojuist uit was gekomen.

303

Michael D Young

Terwijl het zweet me uitbrak en langs mijn flanken begon te druipen, zette ik het op een rennen. Ik passeerde andere kamers, waarvan sommige bewoners de deur wijd open hadden staan en op bed gezeten dikke sokken aan het aantrekken waren of met een handdoek om hun middel heen en weer liepen te drentelen. Aan het eind van de gang kwam ik bij een glazen deur. Ik smiet hem open en dook naar een brede trap van glimmend grenen.

De hitte, de onbekende geuren, de hoge glazen ramen en het

kraken van het hout slaagden erin zich in mijn hoofd samen te persen en weer naar buiten te puilen als samengeknepen klei die tussen je vingers door naar buiten blubbert. Ik voelde het klamme prikkelen van de nachtmerrie van je eerste dag op een nieuwe school. Dat wanhopige gevoel van wijdogige angst. Het besef dat de proporties en afmetingen van de plekken die je ziet, door je brein al snel zullen worden herschikt. En dat de perspectieven, gezichtshoeken en gezichtslijnen binnenkort tot normale proporties zullen krimpen. Je zult, terwijl je in een hal staat, in staat zijn een beeld op te roepen van hoe die gang er de eerste keer uitzag, voordat hij veilig en vertrouwd werd, en je zult met verbazing terugdenken aan de angstaanjagende contouren die hij ooit had. En tegelijkertijd is er al die tijd het besef, een besef dat je omlaagtrekt als een loden last, dat dat vertrouwd raken eigenlijk een verminking is, een verlies.

Maar die vochtige lucht... daar zou ik nooit aan kunnen wennen. Met in de kern een metalig bijmaakje dat suggereert dat er ver weg achter de horizon stormen woeden.

Halverwege de trap gekomen hoorde ik het piepen van sportschoenen op hout en het slaan van handen op leuning van iemand die zichzelf met grote sprongen de trap op slingert.

Wie het ook is, sprak ik mezelf toe, ik zal het hem of haar zo rustig mogelijk vragen.

Ik keek omlaag en zag een blonde haardos mijn richting op veren.

‘Pardon,’ zei ik. ‘Ik vraag me af of...’

‘Joh, het leeft nog!’

‘Ehm...’

‘Nou, hoe is het?’

‘Ik...’

Hij sloeg een hand op mijn schouder. Blauwe, bezorgde ogen monsterden de mijne. ‘Pfoe, je ziet er nog steeds niet uit. Man, wat had jij hem zitten gisteravond. Ik, eh, kwam net langs om te kijken hoe het met je gaat.’

‘Eh... waar ben ik eigenlijk?’

‘Oké! Tuurlijk. Misschien kunnen we beter even naar de Toewer wippen voor een kop koffie.’

We liepen de trap af. Het was de jongen van de avond daarvoor, daar was ik in elk geval zeker van.

‘Steve is het, toch?’

‘Kom op, Mikey, zo is het wel genoeg. Nog steeds niet leuk. Bwoah! Mijn hoofd is ook niet helemaal je dat.’

‘Waar gaan we heen?’

‘Dat zei ik net, de Tower... of nee, ik bedenk me. In jouw toestand is PJ’s misschien een beter idee. Dan kun je onderweg even uitwaaien.’

Ik liep achter hem aan naar een deur onderaan de trap, waar hij een seconde lang tegenaan leunde terwijl hij me door half gesloten ogen aankeek en zorgelijk zijn hoofd schudde, zoals een schoolmeester dat ene jongetje in de klas bekijkt dat nooit zal willen deugen. Er zat ook iets verbaasds in zijn blik, een verbaasde, bijna hoopvolle blik die ik niet kon plaatsen. Pas later – veel en veel later – begreep ik die blik.

‘Aiaiai...’

Hij zuchtte en duwde de deur open. Warme lucht sloeg als een vochtige, tropische golf in mijn gezicht. Wat met nog grotere kracht toesloeg, met een kracht die mijn adem deed stokken en me alle hoop op geestelijke gezondheid benam, was het schouwspel dat zich voor mijn ogen ontrolde: het beeld van een enorme binnenplaats, een enorme serie binnenplaatsen. Collegatoren, portiersgebouwen, grasvelden, overdekte gaanderijen, rechthoeken en beeldhouwwerken strekten zich uit in alle richtingen. Het was alsof St. Matthew’s kanker had gekregen en was uitgebarsten in een reeks uitzinnige, gemuteerde uitgroeisels, weelderige en krankzinnige variaties op een Cambridge-thema.

Ik stond als versteend, mijn benen schrapgezet zoals een kind dat doet.

‘Wat is het probleem?’

‘Ik... ik...’

‘Jeetje, jij zit echt ergens mee, hè?’

Ik knikte zonder iets te zeggen.

‘Kom hier,’ zei Steve. ‘Kijk me aan. Kijk me áán.’

Hij keek me bezorgd in de ogen. Ik keek terug, doodsbang.

‘Misschien heb je een hersenschudding. Je pupillen zijn normaal, zou ik zeggen. Al heb ik geen flauwe notie wat een hersenschudding geacht wordt te doen met je pupillen. Kom, we gaan.’

In een soort droom liep ik naast hem. Boven me nep-Jacobijnse klokkentorens, nepmiddeleeuwse fortificaties en ongebruikelijk knappe waterspuwers; onder me in roze asfalt ingebedde kinderhoofdjes die ons naar het midden van dit enorme en magnifieke dorp voerden.

Het woord dorp riep een visioen in me wakker van Patrick McGoohan, *The Prisoner*, die in zijn kamertje in The Village ontwaakt. De camera die gedateerd-manisch van fonteinen van pingpongballen naar groenkoperen koepels springt, van bekoepelde miniatuurpaleizen naar grijnzende stenen engeltjes.

- Waar ben ik?
- Het Dorp
- Wie ben jij?
- Ik ben Nummer Twee.
- Wie is Nummer Eén?
- JIJ bent Nummer Zes.
- Ik ben geen nummer. Ik ben een VRIJ MAN.

We liepen, Steve's arm in de mijne gestoken, een portiersgebouw binnen, klassiek van stijl maar massief en schoon en nieuw, en kwamen in een straat, waar druk verkeer doorheen raasde.

Het duurde een seconde voor het tot me doordrong.

'Jezus,' zei ik. 'De auto's...'

'Kom op, Mikey. Rustig nou maar. Er is niets om je druk over te maken. Verderop steken we over.'

'Maar waar zijn we? Dit is niet Engeland!'

'O God, Mike.'

Ik keek hem aan, trillend en benauwd, en zag hoe zijn gezicht mijn angst weerspiegelde.

Er sprongen tranen in mijn ogen. 'Het spijt me... het spijt me! Maar ik weet echt niet wat er aan de hand is. Hoe komt het dat jij mij wel kent, maar ik jou niet? En dan het verkeer. Het rijdt rechts. Waar zijn we? Zeg me alsjeblieft waar we zijn.'

Hij stond tegenover me, een hand op elke schouder, en ik kon, terwijl mensen voorbijliepen en ons aanstaarden, zien hoe hij vocht tegen zijn paniek en de aandrang om hard weg te ren-

nen van het huilende hoopje ellende dat ik was. Hij sprak met stemverheffing, zoals je praat tegen doven, buitenlanders en geestelijk gestoorden.

‘Mike, er is niets aan de hand. Volgens mij heb je gisteravond je hoofd gestoten en is er mogelijkwijs iets gebeurd met je geheugen. Je praat een beetje vreemd, maar dat maakt niet uit. Kijk me aan. Vooruit, kijk me aan, Mikey!’

Mijn stem haperde met een hoge uithaal. ‘Maar waar ben ik? Alsjeblieft! Ik heb geen idee waar ik ben.’

‘We gaan naar de dokter, Mikey. Kom nou maar gewoon mee, goed? Het komt allemaal goed. Je bent in Princeton, waar je thuishoort, en er is niets om je over op te winden, oké?’